
Skrytý záměr

James Patterson

Ve tři čtvrtě na devět jsem musel odejít na schůzku s novým pacientem – právní zástupkyní ministerstva spravedlnosti. Kromě práce u pořádkových jednotek mám totiž doktorský titul z klinické psychologie a na zkrácený úvazek provozuju v suterénu svého domu na Páté ulici v jihovýchodní části Washingtonu malou psychologickou poradnu.

Obyvatelé severních a západních zemí Spojených států přejdou patnáct centimetrů sněhu bez povšimnutí. V hlavním městě však v takových případech dochází k celoplošné kalamitě a dopravnímu kolapsu. Naštěstí se mi podařilo chytit taxíka, jenže od Capitol Hill jsem musel dojít pěšky.

Vánice pomalu ustávala, avšak ostrý vítr mě vytrvale štípal do tváře. Spěchal jsem domů a myslel na zesnulou senátorku Walkerovou. Vzhledem k postu předsedkyně úřadu pro energii a přírodní zdroje a významnému postavení v zemědělské politice jsem se odklonil od domněnky, že vraždu zosnoval fanatický profesionál.

Po pravdě řečeno jsem fanatika vyloučil rovnou. Pachatel postupoval s vysokou precizností, přinejmenším akci do puntíku naplánoval. Mohlo jít o teroristu, ale zaručeně to nebyl žádný nešika.

Ale proč? Proč najímat profesionálního atentátníka? Čeho se senátorka Walkerová dopustila, aby ji na jejím pozemku chladnokrevně zastřelili? Koho naštvála nebo zničila?

Měl bych brát v potaz to, že zemřela přímo před vlastním domem? Byla do toho zapletená mafie? Nebo vybrané místo jednoduše poskytovalo nejvhodnější příležitost?

Přikláníl jsem se ke druhé možnosti. Než jsem z místa činu odjel, nadporučík Lee mi sdělil, že senátorka od pondělí do čtvrtka navštěvovala hodiny jógy. Každé ráno. Prý jí cvičení pomáhalo vyčistit mysl.

Pomohlo také vrahovi, napadlo mě. Střelec o jejím zvyku věděl. Bud' díky vlastnímu pozorování, nebo mu to někdo prozradil.

Fairfaxovi odjeli do Palm Beach před dvěma měsíci. Mahoney věřil, že pachatel jejich dům navštívil hned několikrát, aby z něj senátorku sledoval. Požádal forenzní tým, aby ložnici důkladně pročesali a hledali stopy DNA a mikrovláken. Pochyboval jsem, že něco najdou.

Opakované výpravy na místo činu se mi nezdály profesionální. Kdybych já byl nájemný vrah, zdržoval bych se v inkriminované zóně co nejméně. Ať už je totiž člověk sebeopatrnější, pokaždé se o něco otře a zanechá tak po sobě zbytky kůže a vlasy, které odborníci jako Sally Burtonová nashromáždí a identifikují. Zkušený atentátník by s tím počítal.

Ne, zavrhl jsem nabízenou možnost a odbočil na Pátou ulici, kde několik lidí odmetalo příjezdovou cestu před domem. Zabiják si dům vybral na základě informace od někoho jiného, nevydal se tam víc než dvakrát –

„Tati!“

Trhl jsem sebou, a když jsem vzhlédl, spatřil jsem před naším domem postaveného sněhuláka. Vedle něj stál Ali a nadšeně na mě mával. Usmál jsem se. Můj nejmladší syn si život užíval plnými doušky. Ať už se v danou chvíli věnoval čemukoliv, nic jiného ho netrápilo a obvykle ze situace vytěžil maximum.

„Ten se ti povedl,“ pochválil jsem ho.

„Postavil jsem ho hned po snídani!“

„Copak ty nemusíš do školy?“

„Výuka kvůli sněhu odpadá,“ rozzářil se. „Můžu si celý den hrát.“

„No, tvůj otec musí pracovat. Dobře se bav, ale nepromokni, nebo se nachladíš.“

„Zníš jako Nana.“

„Možná mám ještě naději.“ Podrbal jsem ho na vlněné čepici a vyrazil za dům, kde mi neodhrabaný sníh dosahoval ke kotníkům. Došel jsem ke schodišti vedoucímu do suterénu, sešel dolů, odemknul a otevřel dveře. Na rohožku se rázem snesla návěj sněhu. A spolu s ním přeložený kus papíru.

Sebral jsem ho a rozložil.

ALEXI CROSSI, ZASTAV MĚ, PROSÍM.

Papír jsem otočil, ale na druhé straně nestálo nic.

Vtom se za mnou ozval roztřesený ženský hlas. „Doktor Cross?“

Otočil jsem se a uviděl velmi půvabnou ženu kolem třicítky. Na sobě měla pletenou čepici, palčáky a světle modrý kabát. Na tváři se jí leskly slzy. Hrčila se a působila sklíčeně.

„Ano, já jsem Alex Cross,“ usmál jsem se. Cár papíru jsem schoval do kapsy a pobídl ji dovnitř. „Omlouvám se za neodhrabanou cestu. Vy jste paní Davisová?“

Nina Davisová mi přes slzy věnovala chabý úsměv a vešla do sklepní kanceláře.

„Já mám sních ráda, doktore Crossi,“ pravila. „Připomíná mi domov.“

Nina Davisová se narodila a vyrostla ve Wisconsinu, kousek od Madisonu, a sních na ni působil konejšivým dojmem.

„Zakryje všechny jizvy a rány,“ řekla mi. „V dětství jsem jím byla posedlá.“

Zatímco vyplňovala potřebné dokumenty, nezávazně jsme si povídali. Měla třicet sedm let, byla inteligentní, atraktivní a oddaná kariéře u ministerstva spravedlnosti, kde působila jako dohlížející právní zástupkyně při trestních řízeních organizovaného zločinu.

„Já jsem kdysi patřil k FBI,“ přiznal jsem.

„Já vím. Proto jsem si vás vybrala, doktore Crossi. Napadlo mě, že tak lépe porozumíte, nebo se aspoň snáze vcítíte do mého problému.“

Usmál jsem se. „Budu se snažit o obojí.“

Davisová se tvářila rozpačitě. „Nevím, jak začít.“

„Prozradte mi, proč jste se se mnou chtěla sejít.“

Ramena jí poklesla, sklopila zrak a vzdychla. „Myslím, že nejsem schopna lásky, doktore Crossi.“

„Dobře,“ řekl jsem jen a pohodlně se usadil, abych jí mohl pořádně naslouchat.

Svěřila se mi, že za celý život milovala pouze jednoho člověka – svého otce Andersona Davise, advokáta na malém městě, který se svým jediným dítětem trávil většinu volného času. Katherine, jeho manželka, byla emoci-

onálně labilní a opovrhovala materiálními věcmi. Ninin otec zase ze všeho nejvíc milovat procházky po wisconsinské krajině.

„Nazýval je špacíry,“ posteskla si. „Říkával třeba: *Pojď, Nino, zajdeme si na špacír k Beech Ridge.*“ Zamrkala a setřela si novou slzu. „Společně toulky přírodou mi stále velmi chybí. Bylo mi třináct, když zemřel.“

Nejhorší věk, pomyslel jsem si a než jsem promluvil, udělal jsem si poznámku. „Jak zemřel?“

„Jeli s matkou v autě – matka řídila. Vřískala na něj, a když spustila oči ze silnice, přešla přes křižovatku na červenou. Byl na místě mrtvý.“

„To je mi moc líto. Muselo to být těžké.“

Davisová se zhluboka nadechla, našpulila rty a pokrčila rameny. „Přišla jsem o otce a mohla za to moje matka. Co k tomu dodat?“

Nechal jsem výrok vyznít a pak se opatrně zeptal: „Takže viníte svou matku?“

„A koho jiného?“ odsekla. „Kdyby koukala na cestu, táta by žil ještě několik let. Kdyby hleděla na cestu, nemusela bych prožít pubertu v přítomnosti zástupu divných chlapů.“

Davisová se odmlčela a já se rozhodl druhou část souvětí nechat na později.

„Je vaše matka stále naživu?“

„Jinou informaci nemám.“

„Kdy jste o ní slyšela naposledy?“

„Před třemi týdny, když jsem jako každý měsíc podepisovala šek za asis-tenční zařízení, bez kterého se doma neobejde.“

„Mám z vás rozporuplné pocity,“ přiznal jsem. „Na jednu stranu matce nemůžete přijít na jméno, ale na druhou platíte za její péči.“

„No ano, protože nikdo jiný to za mě neudělá.“ V oku se jí vytvořila další slza a sklouzla jí po tváři.

Zazvonil časovač. Vypadala zklamaně.

„Slibuju, že naše druhé sezení bude trvat déle,“ uklidňoval jsem ji. „První schůzku většinou zabere papírování. Namísto hodiny vám budu účtovat jen třicet minut. Můžeme se znovu sejít hned zítra ráno.“

Nadzvedla obočí. „To mi vyhovuje.“

„Než odejdete, chtěl bych vás poprosit, abyste si do příště vzpomněla na dobu, kdy jste se s matkou cítila dobře, na dobu před smrtí vašeho otce, když vás její přítomnost těšila, nikoliv rozčilovala.“

Davisová se hořce zasmála. „To se budu muset pořádně zamyslet.“

„Nic jiného nečekám,“ utrousil jsem. Domluvili jsme se na konkrétním čase, pak jsem vstal a otevřel dveře kanceláře.

Prošla jimi značně váhavým krokem a mě napadla otázka, zda se ještě někdy vrátí. Díky letitým zkušenostem jsem přišel na to, že klienti očekávají, že se svých problémů zbaví hned na první nebo druhé schůzce. Když si uvědomí, že proces terapie spočívá v postupném odlupování, nikoliv v překotném odřezávání, častokrát se na to vykašlou a já už o nich nikdy neslyším.

„Uvidíme se tedy zítra?“ stačil jsem se ještě zeptat.

„Budu tady, doktore Crossi,“ odpověděla, ale už se neohlédla.

„Moc se na vás těším, Nino,“ rozloučil jsem se a zavřel za ní a studeným větrem dveře.

Vrátil jsem se do kanceláře a pozastavil se nad tím, jak jeden hrůzný zážitek dokáže působit na lidský mozek a ovlivnit každý náš krok po celá léta, dekády, ba dokonce po celý zbytek života.

Vtom se ozvalo krátké, ale rázné zaklepání.

To mě zmátlo, další klient měl přijít až odpoledne.

Otevřel jsem dveře a na prahu se objevil Ned Mahoney. Bývali jsme kolegové u FBI a vždy působit jako velký klidšas. Když však vkročil dovnitř a oklepal ze sebe sněh, cloumala jím nervozita.

Upřeně se mi zadíval do očí. „Valí se na nás pěkná kupa sraček, Alexi. Potřebujeme tvoji pomoc, a to nejen na částečný úvazek.“

Mahoney ze mě nespouštěl zrak a čekal na odpověď.

„V tuhle chvíli mám pár klientů, Nede,“ sdělil jsem mu. „Po zbytek času jsem jenom tvůj. Jde o případ senátorky Walkerové?“

Zaváhal a pak sáhl do vnitřní kapsy kabátu. „Nedávno jsi podepsal dohodu o mlčenlivosti, že jo?“

„Ano jistě, ale pokud myslíš, že je to nezbytné, podepíšu ji znovu.“

„Ne, ne, samozřejmě že ne,“ mávl rukou a vytáhl mobil. „Jde jen o to, že tahle záležitost je výjimečně citlivá. Nesmíš o tom s nikým mluvit, včetně Bree a Sampsona.“

„John je na dovolené v Belize. Dokud neřekneš jinak, budu mít pusu na zámek.“

„Dobře,“ řekl a sklopil oči k telefonu. „Tohle před dvěma hodinami zachytila bezpečnostní kamera na letišti Dulles.“

Ukázal mi video znázorňující velmi přitažlivou tmavovlasou ženu – podle hrubého odhadu jí mohlo být tak čtyřicet. Od hlavy až k patě byla oblečená do džínoviny – kalhoty, košile i bunda. Na jednom rameni jí visela nákupní taška s potiskem Eiffelovy věže, na druhém kožená brašna. Za sebou táhla kufr na kolečkách a podle všeho měla pořádně naspěch.

„Kdo to je?“

„Domníváme se, že jde o Kristinu Varjanovou,“ odpověděl Mahoney. „Nájemnou vražedkyni na volné noze, původem z Maďarska.“

Mozek mi začal pracovat na plně obrátky. Vražedkyně na mezinárodním letišti Dulles o půl deváté ráno, zhruba tři hodiny po tom, co někdo zastřelil Betsy Walkerovou?

Zvedl jsem ruce nad hlavu. „Počkej. Vy se *domníváte*, že jde o Kristinu Varjanovou?“

Mahoney se zarazil, na chvíli se zamyslel a potom mi sdělil, že před dvěma hodinami a dvaceti minutami procházela vysoce vážená a ostřílená agentka CIA při své cestě do Londýna bezpečnostními kontrolami, když ji zaregistrovala. Agentka měla s Varjanovou velmi palčivou osobní zkušenost, jelikož vražedkyně ji před několika lety v Istanbulu málem připravila o život.

Protože se doslechla o vraždě senátorky Walkerové, chtěla se přesvědčit, že jde o tutéž ženu, ale ta jako by se propadla do země.

Agentka si nechala uletět letadlo, obvolala několik lidí, zatahala za pár nitěk a promluvila si s letištní ochrankou. Nato se společně podívali na kamerové záznamy, které přetočili o patnáct minut dozadu, a spatřili na nich Varjanovou procházet kolem bezpečnostních kontrol. Pomocí záběrů z dalších kamer vystopovali celou její promenádu letištní halou, a to až do té doby, než vyšla ven a zmizela ve sněhové vánici.

„Agentka je poprosila, aby dohledali podrobnosti,“ vysvětloval Mahoney. „Ukázalo se, že přiletěla letadlem z Paříže v osm hodin ráno. Používá pas Evropské unie na jméno Martina Rodoniová.“

Zadíval jsem se na stopnutý záběr ženy a pak se obrátil na Neda. „To znamená, že Betsy Walkerovou zabít nemohla. Časově to nesedí.“

„Správně.“

„Takže se nám po městě potulují dva profesionální atentátníci a jeden z nich má na svědomí smrt úřadující senátorky.“

Mahoney přikývl.

„Druhý zabiják, druhý cílový objekt?“

„Pochybuju, že Varjanová přijela obdivovat památky.“

„Ujisti se, že každý policista v dosahu sto padesáti kilometrů od Washingtonu má její fotografii.“

Mahoney vypadal nejistě. „Šéf chce případ držet pod pokličkou.“

Naklonil jsem hlavu na stranu. „Řekl proč?“

„Národní bezpečnost,“ pravil, ale samotnému se to moc nelíbilo. „Takhle prý pracuje CIA. Prezidentovi přesto doporučil, aby posílil ostrahu všech členů Kongresu. A my dva máme zatím najít Varjanovou a dovést ji k výslechu.“

Na okamžik jsem se zamyslel. S Nedom opět na stopě zločinu. To znělo dobře. Natolik dobře, že jsem pustil z hlavy pochybné důvody ředitele FBI a soustředil se na předložený úkol.

„Můžeme o Varjanové získat více informací? Cokoliv, z čeho bychom vytvořili konkrétnější profil?“

„Mám něco lepšího,“ uculil se. „Domluvil jsem nám schůzku s agentkou CIA, která s ní má bohaté zkušenosti.“

Přeložila Nikola Polzerová